

Mot teknologi

Pierleone Porcu

1988

Ett revolutionärt projekt måste inbegripa förgörandet av alla strukturer som har byggts av kapitalet. Att vilja rädda den moderna kapitalismens teknologi, i tron att den kan användas i goda sociala syften, innebär att behålla ett kunskapssystem som har kommit från militär forskning. Vi kan inte enbart ha en revolution i de delar av den sociala verkligheten som vi inte tycker om. Revolution innebär också att hitta helt ny kunskap.

Ett perspektiv som baseras på behovet att helt förstöra teknologin är förvirrande för många kamrater, många vägrar att acceptera det. De finner det mer rimligt och realistiskt att bara bry sig om problemet med att förstöra den så kallade 'hårda teknologin' (alla sorters kärnvapen, asbest, etc). De tycker att 'mjuk teknologi' (elektronik, informationsteknik, etc) är till social nytta och tror att de kommer kunna ha nytta av det i framtiden, som om det senare kunde frångöras den domineringslogik som har skapat och utvecklat den.

På det här viset visar kamrater upp en "upplöst" positivistattityd till vetenskap. De påstår att instrumenten som skapats av den teknologiska och vetenskapliga kunskapen är neutrala, och kritiserar bara det dåliga sociala sätt som Makten använder dem på.

Vi tror, å andra sidan, att instrumenten som skapats av Makten inte kan lyda under någon annan logik än den som skapade dem. De fungerar helt efter av sina mål oavsett vem som använder dem och trots att de kan verka underlätta för samhället.

Vi är mot de som alltid försöker rättfärdiga saker, som säger att det i grund och botten finns något gott i allt, och att det förtjänar att bevaras. Utöver det så tror vi att det är till nytta att utplacera tvivel i träsket av säkerhet och trivialiteter som omger oss i överflöd.

De som vidhåller att teknologin är absolut nödvändig är cheferna, makthavarna och deras många tjänare. Utan tvivel så har de bra anledningar att göra det. Kamrater, å andra sidan, borde ha lika goda skäl för att alltid vara misstänksamma mot sådana attityder. Det blir tragiskt när vi ser samma synsätt hos makthavarna som hos deras motståndare.

Grunden till all teknologi som används i alla delar av det vardagliga livet idag kommer från militär forskning. Den vardagliga användningen lyder under den militära logiken långt mer än vad vi genast tänker oss. Vi har hittills bara lyckats visa på det precisa, vetenskapliga, auktoritära projektet på organisationsnivå. Det är viktigt att förstå den omedvetna mekanism som fungerar på massnivå, som låter maktstrukturen övervinna människors första avsmak för att senare få deras fulla stöd. Bara några få människor utmanar cybernetikens herravälde. Den allmänna tendensen är en känsla av ofrånkomlighet. Det börjar bli ansett outhärligt, och därför socialt användbart. Någon som påpekar på nödvändigheten av den totala förstörelsen av det teknologiska system som skapats av kapitalet avfärdas som en oansvarig galning som vill ta civilisationen tillbaka till stenåldern.

Om man tänker på det så måste det inte vara så. Dagens teknik är det praktiska resultatet av en sorts kunskap som mognat under kapitalets industriella utveckling. Den motiveras alltid av makthavarna. Att vilja skydda viss teknologi istället för andra är att sätta hinder i vägen för den totala förstörelsen av hela domineringsproduktionsordningen. Det innebär också att sätta en gräns för revolutionära handlingar och bibehålla ett tvetydigt socialt förhållande med såna strukturer.

Så de som, fast de påstår sig vara revolutionära, stödjer behovet av att bevara delar av kapitalets produktiva teknologi ser inte att genom att göra det hjälper de de uttalade reformisterna. De senare, mer följdriktigt, stödjer en fortsatt modifikation av alla maktorgan på ett sätt så att systemet alltid fungerar och uppdateras för att möta de nya behoven för dominerande och sociala förändringar.

Vårt radikala projekt att förstöra teknologin måste vara inom den revolutionära processen, och vi borde inte ha några gränser för det eller begränsa det inom vår för stunden begränsade kunskap.

Problemet med en nutida social revolution kan inte lösas med tillflykt till den kunskap som nåtts hittills och som är begränsad av maktens intressen. Vi är mot dem som ser dagens kunskap som något som har nått sitt mål.

Som saker är nu: de så kallade vetenskapsmännen[sic] som jobbar med artificiell intelligens eller användningen av dagens teknologi på andra områden är faktiskt vetenskapliga arbetare. De är specialiserade inom ett

område(det vetenskapliga) men de flesta av dem är ovetande om vad som händer inom andra forskningsområden, för att inte nämna resten av samhället som de ofta bortser helt ifrån i sina sterila laboratorier.

Sättet som de här vetenskapsmännen tänker på reflekteras av maskinerna som de skapar. De applicerar bivalent logik och är i grunden inkapabla att tänka bortom det. Det finns ingen kreativ resonering, de kan inte ge någon tankeutveckling till kunskapen. Det är bara vår ignorans som får oss att se dem som stora hjärnor. Det är en viktig faktor som vi borde undersöka mer ingående. Vetenskapsmän är egentligen den nya medelklassen som skapats av den teknologiska revolutionen.

De största upptäckterna har alltid gjorts när auktoritetsprincipen varit frånvarande eller vacklat på alla nivåer – som i början på århundradet – och det stämmer också på vetenskapen. Vi kan inte enbart vara revolutionärer angående de sociala strukturer som vi inte accepterar, utan måste vara det på alla områden, inklusive vetenskapen. Den dominerande ordningen har rötter överallt och borde därför attackeras överallt.

Den enda attityden att ha mot vetenskapens ledare är att vilja urskilja det som de gömmer bakom allt som verkar ofarligt och humant för allmänheten.

Det här är väldigt viktigt eftersom att vi är vana vid att bara vara uppmärksamma på de mest uppenbara och ytliga sakerna runtomkring oss. Ledarna och deras tjänare är nog med att visa oss vissa saker, precis tillräckligt för att fånga vår medfödda nyfikenhet, och pressar oss till att hålla ögonen på saker som egentligen är oviktiga. På så sätt missar vi de viktigaste sakerna som kommer utan vår vetskap, som vi får betala. Vi borde inte underskatta fiendens intelligens. Målet för de som härskar är att använda alla vetenskapliga verktyg som dagens vetenskapliga kunskap har att erbjuda, inte för att lindra lidandet, utan för upprätthålla det inom vissa relationer som förändras genom tiden. Staten och kapitalet ser sig som skyldiga att genomföra den här oavbrutna förändringen på grund av den ständiga kamp som proletariatet dagligen för mot dem. Faktum är att, trots den stora växlingen av välstånd som äger rum varje dag i attacken på de utnyttjade, det inte skulle krävas mycket av de senare att hindra ledarnas projekt.

Så fort de visar sin vilja att genomföra radikala förändringar får revolutionärer ett omåttligt övertag, när attackerna mot staten och kapitalet blir såna att de inte känner några gränser och inte tänker förhandla med sin fiende. Det här är anledningen till att det är viktigt att förstöra hela apparaten, bortom nyttan som någon kan tänka sig att det kan ha i framtiden. Det kommer att förebygga att kampen faller i fällan som lagts ut av radikala reformister som genom ett delvis förstörande av maktstrukturerna har skapat en utgångspunkt för att återskapa det gamla samhället.

Vi är därför emot de som stödjer politisk kritik, också inom det vetenskapliga området eftersom att sådan kritik alltid försöker minska anledningarna för radikalt motstånd till en enkel fråga om detaljer i vissa aktiva val. På så sätt letar anhängarna av den politiska kritiken efter anpassning till och kompromisser med klassfienden som smart nog är benägen att formellt förändra sin egen position, med målet att återskapa en ny, mer rationell samstämmighet runt de hotande institutionerna.

Ingen fetisch borde stanna kvar i våra sinnen. Om vi har haft styrkan att bygga tusen kedjor har vi också styrkan att bryta dem. Valet att ta oss över fördomarnas och tabunas barriär är vårt.

Pierleone Porcu

Det Anarkistiska Biblioteket

Pierleone Porcu
Mot teknologi
1988

Översatt 2011 till svenska från Insurrection #5, oktober 1988

sv.theanarchistlibrary.org